

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Det vil jeg benægte. Jeg er helt sikker på, at adgangsbegrænsningen i størst grad rammer akademikerbørn, for i akademikerfamilier er der tit sædvane for at påbegynde videregående uddannelser – man driver så at sige ind i dem, man kender derhjemmefra osv. – hvorimod ansøgere fra socialgruppe 4 og 5, hvis vi skal bruge disse begreber, ofte har bedre kvalifikationer og derved kommer over barriererne. Derfor vil jeg benægte, at adgangsbegrænsning har noget med social skævhed at gøre.

I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve regeringens politik, som jo går ud på først at skabe friere adgang for unge, der går på handelsskoler og tekniske skoler; for at skabe friere adgang til de videregående uddannelser, man har dér, er det bedste, man kan gøre, hvis man vil gøre noget for unge, der kommer fra ikke-akademiske hjem. For disse unge går jo fortrinsvis på handelsskoler og tekniske skoler, og dem har jeg hele tiden sagt vi skal tale noget mere om. Det er for dem, der nu er blevet fri adgang for alle egnede til de videregående uddannelser. Se, det er socialpolitik, det er noget, der skaber social mobilitet. Der er ikke særlig meget mobilitet i at lukke alle dem, der søger, ind på de lange akademiske uddannelser. Det får vi ingen mobilitet af. Det kan man se på søgningen, for de, der søger, vil jeg påstå er skævere fordelt end dem, der bliver optaget.

Endelig vil jeg sige til fru Bente Juncker, at der ikke er tale om, at forskningen nu her bliver kastet for løverne. Allerede i dag er der en adskilt budgettering af forskning og undervisning, og det, der lægges op til, er alene, at vi skal følge Forskningspolitisk Råds tanker om, at forskningsdelen af institutionernes bevillinger i højere grad skal fordeles efter kvalitet. Redegørelsen siger om dette, at jeg vil bede Forskningspolitisk Råd om nærmere at forklare, hvad der menes med det, og hvordan vi kan gøre det. Jeg vil holde mig til Forskningspolitisk Råd i enhver henseende i denne sag.

I øvrigt vil jeg bekræfte, at regeringen arbejder med et styrelseslovsforslag – jeg tror endda, at det er ret velkendt rundt omkring – men vi vil altså ikke komme med det til Folketinget, før vi er sikre på, at det bliver taget seriøst, og vi vil heller ikke sende det til høring på institutionerne, før vi er sikre på, at det bliver taget seriøst. Det tror jeg er et godt råd, men jeg er lige så utålmodig efter, at de forhandlinger bli-

ver til noget, så skulle vi ikke gå i gang? Jeg er klar i morgen.

Min taletid er udløbet. Jeg har også fået svaret på det vigtigste.

Frank Jensen (S):

Jeg vil begynde med at erklære mig meget enig med ministeren i, at det ville være gavnligt for institutionerne og planlægningen på institutionerne, hvis vi kunne undgå de meget lange og seje forhandlinger om flere uddannelsespladser. Som en af aktørerne igennem de seneste fire år ser jeg frem til at få mulighed for at koncentrere mig om andre politiske emner i sommerperioden end disse lange forhandlinger og de mange samråd i forbindelse med offentliggørelse af, hvor mange der er adgangsramt.

Men skal vi undgå den form for parkunderholdning i agurketiden for pressen, skal vi have en minister, som ønsker at sikre en automatik i systemet – en automatik, som består i, at institutionerne får mulighed for at optage alle kvalificerede unge. Det er dette begreb, der adskiller sig fra det nuværende adgangsbegrænsningssystem, hvor man på forhånd politisk fastsætter en dimensionering: så og så mange pladser inden for de enkelte områder, og så fastsætter man optagelseskriterierne efter, hvor mange ansøgere der kommer, og så bliver det det, der fastsætter karakterkvotienten for optagelse.

Det vil sige, at de unge ikke kender kriterierne på forhånd under det nuværende system; de ved ikke, hvad der bliver adgangsbilletten den dag, de søger uddannelse, på hvilket niveau. Derfor skal vi væk fra det. Vi skal på forhånd her fra huset gøre det klart, hvilke kvalitetskrav vi vil stille, frem for at lave dimensionering.

Det hævder ministeren også er det, han bevæger sig hen imod, nemlig i de nye kategorier 1, 2 og 3. Dertil vil jeg sige: Kunne vi ikke også blive fri for alle de mange nye begreber? Vi har kvote 1 og kvote 2, som vi fik sidste år. Det har lokket en hel masse nye ansøgere frem på arenaen, som alligevel ikke fik lov til at komme ind, som de troede de fik, og nu har vi fået kategori 1, 2 og 3 frem. Det kan være meget godt, men det bidrager altså også til, at der kommer nogle overskrifter i aviserne, en masse polemik og en masse forventninger, som vi desværre ikke kan indfri.